

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. V.**, zastoupen Mgr. Janem Kutějem, advokátem se sídlem Preslova 1269/17, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2009, č. j. 6 Ca 200/2008 – 305,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele – advokátovi Mgr. Janu Kutějovi – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 4800 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce B. V. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2009, č. j. 6 Ca 200/2008 - 305, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 19. 11. 2009, č. j. 6 Ca 200/2008 - 305, zamítl žalobu B. V. proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení ze dne 25. 4. 2003, č. j. ÚSŘ/18402/03/Jan, jímž bylo zamítnuto odvolání B. V. a J. V. proti rozhodnutí Městského úřadu Čáslav, odboru výstavby a regionálního rozvoje (dále také „stavební úřad“) ze dne 16. 1. 2003, č. j. Výst. 956/2000, a současně potvrzeno toto rozhodnutí, kterým byla manželům J. a M. M. dodatečně povolena stavba kolny a krbu, a užívání

těchto staveb na pozemku st. p. 86 v k. ú. Čáslav. Městský soud – po postoupení věci z důvodu místní příslušnosti usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2004, č. j. 44 Ca 60/2003 - 85, a po zrušení svého zamítavého rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 70/2006 - 195, vyšel v dalším řízení z toho, že původně nepovolená stavba kolny stojí při hranici stavební parcely č. 708, nyní ve vlastnictví žalobce, a sousedící stavební parcely č. 86 ve spoluvlastnictví manželů M., a že původně nepovolená stavba krbu stojí na druhé straně stavební parcely č. 86, jež nesousedí se stavební parcelou žalobce. Mezi těmito účastníky řízení je především spor o to, zda uvedená stavba kolny stojí na části stavební parcely žalobce, či nikoliv. Stavebníci manželé M. však v průběhu správního řízení o odstranění stavby ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon"), doložili stavebnímu úřadu podklady, kterými prokázali, že předmětné stavby nejsou v rozporu s veřejným zájmem. Žalobce naproti tomu nepředložil žádné doklady, které by prokazovaly opodstatněnost jím vznesených námitek. Především pak nedoložil podání občanskoprávní žaloby, k čemuž byl rozhodnutím ze dne 10. 6. 2002 vyzván stavebním úřadem, a neprokázal tak své tvrzení o tom, že stavba kolny stojí zčásti na parcele, jejíž byl spoluvlastníkem se svou matkou. Žalobce se svou matkou podali u Okresního soudu v Kutné Hoře dne 30. 7. 2001 žalobu proti manželům M., která byla posléze postoupena Okresnímu soudu pro Prahu - východ, kde byla vedena pod sp. zn. 11 C 272/2002. Nelze však dovodit, že by předmětem řízení bylo vytýčení hranic mezi pozemky. Žaloba nebyla ani projednávána věcně, a řízení o ní bylo zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Žalobou podanou u Okresního soudu v Kutné Hoře dne 19. 12. 2006 a vedenou u tohoto soudu pod sp. zn. 9 C 251/2006 se pak žalobce a jeho matka domáhali vydání rozsudku, kterým by byla uložena žalovaným manželům M. povinnost odstranit z nemovitosti žalobce a jeho matky stavby a obnovit oplocení mezi pozemky. Řízení dosud nebylo pravomocně skončeno a nachází se ve fázi vypracování revizního znaleckého posudku stran určení hranic mezi předmětnými pozemky. Stavební úřad proto právem vyšel z protokolu o vytýčení hranic předmětných stavebních parcel, vyhotoveného geodetem Ing. H., který tvrzení žalobce nepodpořil. Pokud jde o stavbu krbu, i zde stavebníci manželé M. prokázali, že neodporuje veřejnému zájmu. Podle doložené technické zprávy M. N. veškeré technické konstrukce splňují požadavky vyhlášky č. 137/1998 Sb. a žalobce nepředložil žádný doklad, který by zpochybňoval závěr učiněný v technické zprávě. Zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení staveb a jejich užívání byly proto splněny. Důvodná není ani námitka žalobce, že před vydáním žalobou napadeného správního rozhodnutí nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti zaměstnankyň odvolacího správního orgánu J. a Ing. H. Zaměstnankyně J., která zpracovávala napadené správní rozhodnutí, ani vedoucí odboru územního a stavebního řízení Ing. L. H., která rozhodnutí podepisovala, nebyly podle obsahu spisu vyloučenými pracovníky správního orgánu. Žalobce vznesl nekonkrétní námitku vůči všem zaměstnancům odvolacího správního orgánu (o námitce podjatosti proti konkrétním zaměstnancům prvostupňového správního orgánu L. K. a L. O. bylo rozhodnuto samostatnými akty), a pokud tuto námitku upřesňoval, tak pouze co do důvodů, a s odkazem na zcela jiná rozhodnutí a jiná řízení. Jelikož tato námitka nebyla konkrétní ani co do označení podjatých osob, tak co do důvodů podjatosti, nebyl zde ani prostor ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce také ničím nedoložil, že obě již jmenované zaměstnankyně podporují zaměstnance stavebního úřadu v Čáslavi, kteří mají žalobce soustavně terorizovat, a že i jinak naplňují zákonné znaky podjatosti uvedené v ustanovení § 9 správního řádu z roku 1967. Subjektivní pocit žalobce, který není

objektivně doložen, a skutečnost, že bylo rozhodnuto v jeho neprospěch, nejsou pak důvodem podjatosti obou zaměstnankyň odvolacího správního orgánu. Nelze proto ani dovodit, že věc žalobce rozhodovali podjatí zaměstnanci správních orgánů. Se zřetelem k této důkazní situaci by bylo i neúčelné a nadbytečné doplňovat řízení o další důkazy navrženými žalobcem (výslechy svědků, znalecký posudek, spisy státního zastupitelství a Policie České republiky). Městský soud proto rozhodl tak, že žalobcem navržené důkazy neprovedl a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že ač byla vznesena námitka podjatosti vůči zaměstnancům odvolacího správního orgánu a zaměstnancům stavebního úřadu v Čáslavi, o této námitce nebylo rozhodnuto. Žalovaný správní orgán kryje tento postup tím, že „nepochopil“ proč důvody podjatosti jsou odůvodněny tendenčním postupem stejných osob v jiných řízeních. Pokud měl žalovaný orgán za to, že důvody podjatosti jsou „nedostatečné“, měl vyzvat stěžovatele k odstranění vad a dát mu poučení. O námitce podjatosti muselo být rozhodnuto a teprve poté rozhodnuto o věci samé. Pokud tedy městský soud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí, jednal ve prospěch žalovaného. Městský soud také nevzal zřetel na upřesnění okolností, týkajících se „podvodu“ s geodetickým zaměřením geodeta H. Jako žalující účastník marně dokazoval kolaudačním protokolem ze dne 25. 8. 1903 - č. 41.10, že se vzniklou st. p. č. 706 - její hranicí, která je zanesena v katastrální mapě, souhlasili všichni účastníci kolaudačního řízení. Městský soud ho neprávem viní z porušení povinnosti podle § 137 stavebního zákona. Společně se svou matkou podali žalobu již v roce 2001 u Okresního soudu Praha - východ, tímto soudem pak vedenou pod sp. zn. 11 C 272/2002. Neměli však prostředky na zaplacení soudního poplatku a proto zaplatili pouze část tohoto poplatku podle svých možností. Tento soud proto neměl řízení zastavovat, ale v rozporu se zákonem tak učinil v celém rozsahu. Zaplacená část poplatku jim ale nebyla vrácena. Jinak s matkou nebyli ani nikým vyzýváni k odstranění jiných vad (např. nepřesnosti žaloby, petitu, apod.). Městský soud měl též vyčkat vypracování revizního znaleckého posudku, který bude co nevidět vyhotoven v řízení vedeném u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 9 C 251/2006, jehož výsledek je podstatný i proto toto řízení. Se zřetelem k těmto okolnostem měl městský soud vycházet z toho, že věc byla řádně u soudu uplatněna a pokud nedošlo k jejímu projednání, šlo o porušení čl. 36 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Pokud pak městský soud neprovedl jím navržené důkazy, tj. výslech svědků, provedení znaleckého posudku, čtení spisů státního zastupitelství a Policie České republiky, porušil tento správní soud rovněž uvedené články Listiny základních práv a svobod. Závěrem kasační stížnosti zástupce stěžovatele na výslovnou žádost stěžovatele konstatuje, že oba správní orgány realizují své postupy ve vazbě na důchodce B., který v roce 1970 působil u Okresního soudu Praha - východ, odkud byl vyhozen. Ke dni 24. 11. 2009 se prokázalo, že bývalý soudce Městského soudu v Praze pan Š. se podílí na represích vůči stěžovateli od 70 let minulého století ve vazbě na SNB, STB a nyní ve vazbě na původní struktury působící v Policii České republiky. Několik hodin po smrti matky stěžovatele byl součinný s místopředsedou Městského soudu v Praze Vejnarem, Policií České republiky a společností CET 21 s. r. o., a to na veřejném znevažování stěžovatele. Pan Š. byl za to odměněn postem asistenta Obvodního soudu pro Prahu 1 a s průkazkou oblézá soudy a

poškozuje ho. Dne 24. 11. 2009 zřejmě spáchali pan Š. a jeho dcera trestný čin křivé výpovědi u Okresního soudu Praha - východ a jejich jednání je kryto Městským státním zastupitelství v Praze (viz přípis ze dne 21. 11. 2009, č. j. 3 KZN 597/09 - 18). Stěžovatel je přesvědčen, že na zásah pana Š. u Okresního soudu Praha-východ ve věci vedené pod sp. zn. 11 C 272/2002 mu bylo upřeno právo podle § 138 o. s. ř., kde byla zneužita jeho sociální situace a tatáž situace jeho matky. I tyto skutečnosti měly být v rámci řízení objasněny. Ve věci je dána podjatost Městského soudu v Praze jako celku s ohledem na skutečnost, že stěžovatel rozhodným způsobem vystupuje proti činnosti tohoto soudu, který jmenuje na post asistenta u Obvodního soudu pro Prahu 1 doslovně „senilního starce, 80–letého Š., za situace, kdy absolventi právnické fakulty nemohou najít uplatnění“. Stěžovatel s poukazem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že se pro podjatost vylučuje Městský soud v Praze (všichni jeho soudci), případně Krajský soud v Praze (všichni jeho soudci) a že se věc přikazuje Krajskému soudu v Brně.

Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje v písemném vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že se městský soud řádně vypořádal s otázkou podjatosti zaměstnankyň prvostupňového správního orgánu, když poukázal na rozhodnutí ze dne 7. 12. 2000, č. j. výst 1529/2000, kterým bylo rozhodnuto o nevyloučení L. K. a o nevyloučení L. O. Pokud jde o všeobecnou námitku podjatosti všech zaměstnanců krajského úřadu, stěžovatel v odvolání mimo jiné namítal podjatost všech těchto zaměstnanců s odkazem na různé spisové značky. K této námitce byl stěžovateli zaslán dopis ze dne 17. 10. 2002, č. j. ÚSŘ/32616/02, kterým mu bylo sděleno, že se jedná o různá další správní řízení s tímto stavebním řízením vůbec nesouvisejícím. Konkrétní jména zaměstnankyň krajského úřadu se objevila až ve správní žalobě stěžovatele dne 20. 5. 2003. Pokud jde o stěžovatelem tvrzený „podvod s geodetickým zaměřením“ je tento stížnostní důvod nesrozumitelný. Bude-li však řízení ve věci společných hranic ukončeno konstatováním, že dotyčné stavby se skutečně nacházejí na pozemku stěžovatele, má stěžovatel právo domáhat se vyřešení stavby na cizím pozemku postupem podle občanského zákoníku. Pokud jde o řízení vedené u Okresního soudu pro Prahu - východ pod sp. zn. 11 C 272/2002, pak v tomto řízení se stěžovatel nedomáhal vytýčení společných hranic pozemku parc. č. 706 a parc. č. 86 v k. ú. Čáslav, ke kterému byl vyzván v průběhu řízení správním orgánem I. stupně dne 10. 6. 2002. Dne 4. 9. 2002 byl stěžovatel též vyzván k doložení dokladu prokazujícího zahájení řízení ve věci vytýčení společných hranic pozemků. Ve stanovené lhůtě však stěžovatel požadovaný doklad správnímu orgánu nepředložil. Řízení ve věci vedené pod sp. zn. 11 C 272/2002 bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku a nebylo tak vydáno věcné rozhodnutí. Městský soud se vyrovnal se všemi navrhovanými důkazy a aplikoval právní předpisy v souladu s jejich účelem a smyslem. Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a

uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné, a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Pokud jde o stavbu kolny a krbu ze správního spisu vyplývá, že při místním šetření dne 7. 6. 2000 státní stavební dohled zjistil, že na pozemku parc. č. 86 (stavební parcela) jsou bez ohlášení postaveny drobné stavby, a to stavba kolny ke skladování věcí o zastavěné ploše 15,2 m2 a stavba krbu o zastavěné ploše 1,3 m2. Na základě tohoto zjištění bylo dne 24. 7. 2000, pod č. j. Výst. 956/2000, zahájeno řízení o odstranění těchto staveb a nařízeno ústní jednání na 7. 8. 2000. Při tomto jednání stěžovatel uvedl, že při stavbě předmětné kolny stavebníci manželé M. přibrali asi 2 m jeho plotu a plotu jeho matky a ve zbývající délce uvedené stavby tuto postavili na pozemku stěžovatele a jeho matky. Pokud jde o stavbu krbu, stěžovatel namítl, že při zatopení dochází k rozptylu kouře, který brání užívání zahrady a vniká i do jeho nemovitosti. Z toho důvodu požaduje zvýšit komín asi o 6 m. Stavebníci s tvrzeními stěžovatele nesouhlasili, neboť stavbu kolny postavili na místě stávající dřevěné kolny a hranice mezi pozemky neposunuli. Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2002, č. j. Výst. 956/2000, Městský úřad Čáslav, odbor výstavby a regionálního rozvoje, odkázal stěžovatele a jeho matku (s námitkou, že stavba kolny stojí zčásti na jejich pozemku a že stavebníci přibrali 2 m jejich plotu) na řízení ve věcech občanskoprávních, a řízení o odstranění staveb přerušil. Lhůta k předložení důkazu o podání návrhu k soudu byla stěžovateli a jeho matce stanovena do 30 dnů od doručení rozhodnutí. Stavebnímu úřadu však nebyl v této lhůtě předložen žádný doklad o zahájení občanskoprávního řízení. Stavební úřad v Čáslavi proto vyzval dne 4. 9. 2002 stěžovatele a jeho matku k předložení důkazu o podání návrhu na vydání rozhodnutí ve sporné věci. Výsledek byl opět negativní. Prvostupňový stavební úřad rozhodnutím ze dne 16. 1. 2003, č. j. Výst. 956/2000, vydal manželům M. dodatečně stavební povolení na stavbu kolny a krbu a povolení k užívání těchto staveb. Je tomu tak proto, že tito stavebníci požádali o vydání dodatečného stavebního povolení a doložili veškeré doklady a podklady, včetně dokladu o vytýčení hranice pozemku st. p. č. 86 v k. ú. Čáslav. Odvolání stěžovatele a jeho matky proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení ze dne 25. 4. 2003, č. j. ÚSŘ/18402/03/Jan, zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítl, že městský soud nevzal zřetel na upřesnění okolností, týkajících se „podvodu“ s geodetickým zaměřením geodeta H. Jako žalující účastník marně dokazoval kolaudačním protokolem ze dne 25. 8. 1903 - č. 41.10, že se vzniklou st. p. č. 706 - její hranicí, která je zanesena v katastrální mapě, souhlasili všichni účastníci kolaudačního řízení. Městský soud ho neprávem viní z porušení povinnosti podle § 137 stavebního zákona. Společně se svou matkou podali žalobu již v roce 2001 u Okresního soudu Praha - východ, tímto soudem pak vedenou pod sp. zn. 11

C 272/2002. Neměli však prostředky na zaplacení soudního poplatku a proto zaplatili pouze část tohoto poplatku podle svých možností. Tento soud proto neměl řízení zastavovat, ale v rozporu se zákonem tak učinil v celém rozsahu. Zaplacená část poplatku jim ale nebyla vrácena. Jinak s matkou nebyli ani nikým vyzýváni k odstranění jiných vad (např. nepřesnosti žaloby, petitu, apod.). Městský soud měl též vyčkat vypracování revizního znaleckého posudku, který bude co nevidět vyhotoven v řízení vedeném u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 9 C 251/2006, jehož výsledek je podstatný i proto toto řízení. Se zřetelem k těmto okolnostem měl městský soud vycházet z toho, že věc byla řádně u soudu uplatněna a pokud nedošlo k jejímu projednání, šlo o porušení čl. 36 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval, vzhledem k námitce stěžovatele a jeho matky (dodatečně povolená stavba kolny je nyní na pozemku stěžovatele, kterému stavebníci přibrali asi 2 m plotu) a se zřetelem ke stanovisku žalovaných (stavba kolny je postavena na místě stávající dřevěné kolny a hranice mezi pozemky není posunuta), otázkou, zda stavba kolny byla stavbou neoprávněnou či stavbou nepovolenou (tzv. „černou“).

Ustanovení § 135c občanského zákoníku řeší případy, kdy stavebník postaví na pozemku stavbu neoprávněně, tj. není-li k tomu z hlediska předpisů občanského práva oprávněn. Z hlediska občanskoprávního může zřídit občan stavbu především na základě práva vlastnického. Pokud tento předpoklad není splněn, jde z občanskoprávního hlediska o tzv. neoprávněnou stavbu. Podle ustanovení § 135c občanského zákoníku se tedy rozhoduje o tom, zda má stavebníku vlastnictví ke stavbě zůstat nebo zda bude se stavbou naloženo jinak v případě, že stavebník – vlastník stavby neměl potřebné občanskoprávní povolení. Od občanskoprávního oprávnění zřídit stavbu je třeba rozlišovat, zda stavebník je oprávněn stavbu zřídit i podle předpisů správního práva, stavebních předpisů. Od neoprávněné stavby je tedy třeba odlišovat nesplnění některé z náležitostí, které při stavbě vyžadují stavební předpisy - zda tedy na stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí, zda bylo vydáno stavební povolení atd. (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 325/2000, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Ans 3/2006 - 85, publikovaný pod č. 1134/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Z výše uvedeného vyplývá, že byla-li stavba postavena bez stavebního povolení, jde o tzv. „černou“ stavbu, která je sankcionována stavebními předpisy. Chybí-li ovšem oprávnění (občanskoprávní titul) ke stavbě na pozemku z hlediska úpravy občanského práva, jde naproti tomu o neoprávněnou stavbu, kterou sankcionuje § 135c občanského zákoníku.

Mezi účastníky řízení je sporné to, zda kolna stojí na části stavební parcely stěžovatele či nikoliv. Vyřešení této otázky má zásadní vliv i na posouzení toho, zda je v dané věci dána rozhodovací pravomoc správních orgánů nebo občanskoprávního soudu. Pokud jde o krb, stěžovateli nevadí jeho stavba, ale obtěžování kouřem.

Podle ustanovení § 137 odst. 1 stavebního zákona, stavební úřady, provádějící řízení podle tohoto zákona, se pokusí vždy též o dosažení dohody účastníků u těch námitek,

které vyplývají z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům a stavbám, ale překračují rozsah pravomoci stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy.

Podle ustanovení § 137 odst. 2 stavebního zákona, nedojde-li mezi účastníky řízení k dohodě o námitce podle odstavce 1, která, kdyby se zjistilo její oprávnění, by znemožnila uskutečnit požadované opatření nebo by umožnila jeho uskutečnění jen v podstatně jiné míře či formě, odkáže stavební úřad navrhovatele nebo jiného účastníka podle povahy námitky na soud, nebo na jiný příslušný orgán a řízení přeruší.

Podle ustanovení § 137 odst. 3 stavebního zákona, stavební úřad stanoví lhůtu, ve které musí být předložen důkaz, že u soudu, popřípadě jiného příslušného orgánu byl podán návrh na rozhodnutí ve sporné věci. Nebude-li návrh ve stanovené lhůtě podán, může si stavební úřad učinit úsudek o námitce sám a rozhodnout ve věci.

Smyslem "institutu úsudku stavebního úřadu o námitce" je zvláštní úprava úsudku stavebního úřadu o těch námitkách, které vyplývají z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům nebo stavbám, a současně překračují rozsah pravomoci stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy. V žádném případě mu nelze přičítat větší vliv na vlastnická nebo jiná práva třetích osob k pozemkům nebo stavbám, než skutečně má. Význam tohoto institutu lze spatřovat v tom, že: a) Stavební úřad má uloženu povinnost usilovat o dohodu mezi účastníky a nedojde-li k takové dohodě, odkázat navrhovatele nebo jiného účastníka podle povahy námitky na soud, a řízení přerušit. V této fázi řízení si tedy nemůže stavební úřad učinit úsudek sám (na rozdíl od obecné úpravy obsažené ve správním řádu) a řízení musí přerušit. b) Nebude-li důkaz o podání návrhu na soud předložen stavebnímu úřadu ve stanovené lhůtě, je stavební úřad povinen si učinit úsudek o námitce sám a ve věci rozhodnout.

Nejvyšší správní soud má za to, že Městský úřad v Čáslavi, odbor výstavby a regionálního rozvoje, právem vydal rozhodnutí ze dne 10. 6. 2002, č. j. Výst. 956/2000, o přerušení řízení, v němž byl stěžovatel se svou matkou odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních se svou námitkou, že stavba kolny stojí zčásti na jejich pozemku a že žalovaní stavebníci při této stavbě přibrali 2 m jejich plotu. Je tomu tak proto, že stavebníci tuto občanskoprávní námitku odmítají s tím, že stavbu kolny postavili na místě stávající dřevěné kolny, hranici mezi pozemky neposunuli a k dohodě o této zásadní otázce mezi účastníky řízení nedošlo. Důkaz o podání návrhu k soudu měl být doložen stavebnímu úřadu do 30 dnů ode dne doručení uvedeného rozhodnutí, tj. do 12. 7. 2002. Stěžovatel v této lhůtě žádný takový důkaz stavebnímu úřadu nepředložil a proto byl opět dne 4. 9. 2002 vyzván, aby doložil stavebnímu úřadu, kdy a kterému soudu podal svůj návrh na zahájení občanskoprávního řízení. Ani na tuto výzvu stěžovatel však nereagoval. Jelikož stěžovatel nepředložil stavebnímu úřadu ve stanovené lhůtě důkaz o podání uvedeného návrhu na soud, musel si stavební úřad učinit úsudek o námitce sám a ve věci rozhodnout. Stavební úřad tak učinil za pomoci vytyčovacího náčrtu pro vytýčení hranice mezi pozemky parc. č. st. 86 a parc. č. st. 706 v k. ú. Čáslav Ing. H., který měl dohledat veškeré dostupné doklady ke zpracování uvedeného náčrtu. Dne 14. 11. 2002 byl stavebnímu úřadu, resp. jeho zaměstnankyním, předán protokol o vytýčení hranice mezi předmětnými pozemky. Z tohoto protokolu a z vytyčovacího náčrtku vyplývá, že se stavba kolny nachází pouze na pozemku parc. č. st. 86, který je výhradně ve vlastnictví stavebníků manželů J. a M. M. a že stavba kolny nepřesáhla společnou hranici mezi předmětnými

pozemky (hranice se dotýká pouze v jednom bodě). Manželé M. tedy neužívají v žádném případě pozemek stěžovatele a jeho matky, ale naopak, část jejich pozemku parc. č. st. 86 se nachází za současným zděným oplocením, a užívají ji tudíž spoluvlastníci nemovitosti čp. 224.

Ve světle uvedeného musí Nejvyšší správní soud odmítnout výtky stěžovatele na adresu městského soudu, které jsou v tomto směru obsaženy v kasační stížnosti. Pokud stěžovatel namítá, že ho městský soud neprávem viní z porušení povinnosti podle § 137 stavebního zákona, pak je takové tvrzení neopodstatněné. Je tomu tak proto, že s ohledem na občanskoprávní námitku stěžovatele, která je popsána shora (stavba kolny stavebníků stojí zčásti na jejich pozemku, žalovaní stavebníci při této stavbě přibrali 2 m jejich plotu) byl postup stavebního úřadu v souladu s ustanovením § 137 stavebního zákona. Jelikož byl stěžovatel v tomto řízení pasivní (do 30 dnů od doručení rozhodnutí ze dne 10. 6. 2000 nepředložil doklad o podání návrhu na zahájení občanskoprávního řízení soudu a nereagoval ani na výzvu ze dne 4. 9. 2002 k doložení důkazu o tom, kdy a u kterého soudu svůj návrh podal), musel si podle ustanovení § 137 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad sám učinit úsudek o námitce stěžovatele a ve věci rozhodnout za pomoci vytyčovacího náčrtu Ing. H. pro vytýčení hranice mezi pozemky parc. č. st. 86 a parc. č. st. 706 v k. ú. Čáslav. Stavební úřad proto opodstatněně vycházel z protokolu ze dne 14. 11. 2002 a z vytyčovacího náčrtu Ing. J. H., úředně oprávněného zeměměřického inženýra, o vytýčení hranice mezi stavební parcelou č. 86, která je ve vlastnictví stavebníků, a stavební parcelou č. 706 v k. ú. Čáslav, která byla ve spoluvlastnictví stěžovatele a jeho matky, jenž nepotvrzují jejich závěry, že by uvedená stavba kolny stála zčásti na jejich pozemku. Není případná ani námitka stěžovatele, že městský soud nevzal zřetel na upřesnění okolností týkajících se „podvodu“ s geodetickým zaměřením geodeta H., když jako žalující účastník u tohoto soudu marně dokazoval kolaudačním protokolem ze dne 25. 8. 1903 - č. 41.10, že všichni účastníci kolaudačního řízení souhlasili se vzniklou st. p. č. 706 - její hranicí, která je zanesena v katastrální mapě. Je tomu tak proto, že vytýčení, které je ryze odborným postupem technického charakteru, bylo provedeno na podkladě původního zaměření hranice – náčrtu S26 z roku 1898, náčrtu k OL č. 75/1903, na stp. 706, 69/1907 na odděl. ppč. 92 a č. 60/1940 na změny st. 706, pč. 92/2, st. 85/7 a st. 697 a katastr. map., přičemž neměnnost původní hranice byla ověřena lustrací v PK, včetně úplnosti šetření. Stěžovatel tedy žádným způsobem nedoložil své tvrzení o tom, že stavba kolny stojí zčásti na jeho parcele. V tom případě potom byla dána pravomoc správních orgánů řešit původně nepovolenou stavbu kolny a krbu a vydat rozhodnutí o dodatečném povolení těchto staveb. Pokud pak stěžovatel poukazuje na to, že již v roce 2001 podal žalobu vedenou u Okresního soudu Praha - východ pod sp. zn. 11 C 272/2002, kde došlo k nesprávnému zastavení řízení v důsledku neuhrazení soudního poplatku v plné výši, na jehož zaplacení neměl se svou matkou prostředky, třeba říci, že ani tuto skutečnost nesdělil v uvedených lhůtách stavebnímu úřadu. Nelze ovšem ani pominout to, že ze žalobního návrhu nelze dovodit petit, který by byl podkladem pro vytýčení hranic mezi předmětnými pozemky. Žaloba nemohla být navíc ani věcně projednána, protože nebyl zaplacen soudní poplatek a řízení proto bylo zastaveno. Důvody, proč nebyl soudní poplatek zaplacen, jsou v současné době již nerozhodné. Podstatné je to, že řízení bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Bylo-li toto rozhodnutí vadné, měl ho stěžovatel v otevřené lhůtě napadnout opravným prostředkem. Z uvedených důvodů nemá již žádné opodstatnění ani tvrzení stěžovatele, že s matkou nebyli nikým vyzýváni k odstranění jiných vad (např. nepřesnosti petitu, apod.). Nedůvodná je též námitka stěžovatele, že městský soud měl vyčkat

vypracování revizního znaleckého posudku, který bude co nevidět vyhotoven v řízení vedeném u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 9 C 251/2006, jehož výsledek je podstatný i pro toto řízení. Je tomu tak z toho důvodu, že v této věci byla podána žaloba až dne 19. 12. 2006, tedy po vydání prvostupňového správního rozhodnutí ze dne 16. 1. 2003 a po vydání žalobou napadeného druhostupňového rozhodnutí ze dne 25. 4. 2003. Jelikož správní soud při přezkoumávání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohl by městský soud ani přihlédnout k výsledku řízení vedeného u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 9 C 251/2006, které ještě v den vyhlášení kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu (19. 11. 2009) nebylo pravomocně skončeno. Ostatně, pokud by se z rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře dalo dovodit, že se stavba kolny skutečně nachází na pozemku stěžovatele, měl by stěžovatel možnost domoci se svého práva postupem podle občanského zákoníku (neoprávněná stavba), a nikoliv podle stavebního zákona (nepovolená stavba). V tomto směru lze odkázat na již zmíněný nález Ústavního soudu ze dne 24. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 325/2000, v němž bylo vysloveno, že „*...Ustanovení § 135c řeší případy, kdy stavebník postaví na pozemku stavbu neoprávněně, tj. není-li k tomu z hlediska předpisů občanského práva oprávněn. Z hlediska občanskoprávního může zřídit občan stavbu především na základě práva vlastnického. Pokud tento předpoklad není splněn, jde z občanskoprávního hlediska o tzv. neoprávněnou stavbu. Podle § 135c obč. zák. se tedy rozhoduje o tom, zda má stavebníku vlastnictví ke stavbě zůstat nebo zda bude se stavbou naloženo jinak v případě, že stavebník – vlastník stavby neměl potřebné občanskoprávní povolení. Byla-li stavba postavena bez stavebního povolení, jde o tzv. „černou“ stavbu, která je sankcionována stavebními předpisy...*“

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítl, že ač byla vznesena námitka podjatosti vůči zaměstnancům odvolacího správního orgánu a zaměstnancům stavebního úřadu v Čáslavi, o této námitce nebylo rozhodnuto. Žalovaný správní orgán kryje tento postup tím, že „nepochopil“ proč důvody podjatosti jsou odůvodněny tendenčním postupem stejných osob v jiných řízeních. Pokud měl žalovaný orgán za to, že důvody podjatosti jsou „nedostatečné“, měl vyzvat stěžovatele k odstranění vad a dát mu poučení. O námitce podjatosti muselo být rozhodnuto a teprve poté rozhodnuto o věci samé. Pokud tedy městský soud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí, jednal ve prospěch žalovaného.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pracovník správního orgánu je vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti.

Podle ustanovení § 9 odst. 2 správního řádu z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně.

Účastník správního řízení, který navrhuje vyloučení pracovníka správního orgánu z projednávání a rozhodování věci, musí ohledně každého pracovníka správního orgánu, jehož podjatost namítá, uvést konkrétně skutečnosti, pro něž má za to, že je z projednávání a rozhodování vyloučen.

Poměr pracovníka k věci, která je předmětem řízení, je zákonem vymezen velmi široce. Zahrnuje zejména případy, kdy: - pracovník je v dané věci sám účastníkem řízení, svědkem nebo znalcem, - pracovník je účastníkem řízení, na které má předmětné správní řízení vliv (např. řízení konkursní, trestní apod.) - pracovník má na vyřízení věci jiný přímý majetkový nebo jiný osobní zájem, tedy je na kladném nebo záporném výsledku řízení pozitivně motivován, - na vyřízení věci takový zájem má osoba pracovníkovi blízká. Poměr pracovníka k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům zahrnuje zejména případy, kdy je pracovník ve vztahu k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům v poměru příbuzenském, švagrovském nebo osvojeneckém event. v jiném blízkém vztahu, popřípadě takový poměr nebo vztah v minulosti měl, - pracovník účastníka v dané věci zastupuje, - pracovník je účastníku řízení nebo jeho zástupci přímo pracovně nadřízen nebo podřízen, - pracovník má k účastníkovi řízení nebo k jeho zástupci důvěrně přátelský vztah, kdy případnou újmu by mohl pociťovat jako újmu vlastní, - pracovník má k účastníkovi řízení zjevně nepřátelský poměr nebo má tento nepřátelský poměr k osobám účastníkovi řízení blízkým do té míry, že by zde byla pravděpodobnost, že tento nepřátelský vztah bude mít vliv na jeho objektivitu. Již samotný příbuzenský vztah odůvodňuje pochybnosti o nepodjatosti, které jsou objektivní bez ohledu na to, co pracovník správního orgánu subjektivně ve vztahu k těmto účastníkům řízení cítí. Důvodem pro vyloučení pracovníka správního orgánu je však jen takový poměr k osobě nebo věci, který zákon výslovně uznává a jehož výkon předpokládá. Vyloučit tedy nelze pracovníka, který vůči účastníkovi řízení nebo jeho zástupci vedl v minulosti přestupkové řízení nebo jiné správní řízení, jehož opatření mohl tento vnímat negativně jako zásah do svých zájmů. Třeba ještě dodat, že z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně.

Stěžovatel zásadně namítá, že ač byla vznesena námitka podjatosti vůči zaměstnancům odvolacího správního orgánu a zaměstnancům stavebního úřadu v Čáslavi, o této námitce nebylo rozhodnuto.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že tajemník Městského úřadu v Čáslavi rozhodl o námitce podjatosti zaměstnankyň stavebního úřadu v Čáslavi, které pak participovaly na vydání prvostupňového správního rozhodnutí, dvěma rozhodnutími ze dne 7. 12. 2000, č. j. výst 1529/2000, k č. j. výst. 956/2000, tak, že L. K. a L. O. nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování věci.

Pokud jde o námitku podjatosti vůči zaměstnancům odvolacího správního orgánu, stěžovatel vznesl až v odvolání ze dne 7. 2. 2003, resp. 24. 2. 2003 proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zcela nekonkrétní všeobecnou námitku podjatosti proti všem zaměstnancům odboru územního a stavebního řízení Krajského úřadu Středočeského kraje, a to s odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem (ÚSŘ/37259/02, ÚSŘ/32616/02, 1088/98, 1133/99, 900/00, 1054/00). Stěžovatel pak až do dne vydání rozhodnutí o odvolání, k němž došlo dne 25. 4. 2003, upřesňoval námitku podjatosti, ale pouze co do důvodů a odkazu na jiná rozhodnutí, nikoliv však co do označení konkrétních zaměstnanců odvolacího správního orgánu. Konkrétní jména zaměstnankyň krajského úřadu, resp. odboru územního a stavebního řízení tohoto krajského úřadu Ing. H. a J., které participovaly na vydání druhostupňového rozhodnutí, se objevily až ve správní žalobě stěžovatele.

Z ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., resp. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vyplývá, že ne každá jiná vada řízení před správním orgánem, resp. před správním soudem je důvodem pro zrušení rozhodnutí; ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení je třeba přistoupit jen tehdy mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Je skutečností, že po formální stránce nebylo rozhodnuto o již uvedené zcela nekonkrétní námitce podjatosti všech zaměstnanců odvolacího správního orgánu (do podání žaloby nebyli uvedeni konkrétní zaměstnanci odvolacího správního orgánu proti nimž měla námitka směřovat a výslovně nebyl uveden ani důvod jejich podjatosti). Stěžovatel mohl být samozřejmě vyzván k tomu, aby uvedené nedostatky v přiměřené lhůtě odstranil. Neodstranění uvedeného nedostatku a nerozhodnutí o nekonkrétní námitce podjatosti však nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí o věci samé. Je tomu tak proto, že ze vznesené námitky stěžovatele vyplývá, že ji uplatnil s odkazem na postup zaměstnanců odvolacího správního orgánu v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem. Jde tedy o námitku podjatosti zaměstnanců správního orgánu spočívající v jejich rozhodování v jiných věcech. Tento důvod však ze zákona není důvodem k vyloučení zaměstnance odvolacího správního orgánu (důvodem pro vyloučení zaměstnance správního orgánu je jen takový poměr k osobě nebo věci, který zákon výslovně uznává a jehož výkon předpokládá; vyloučit tedy nelze zaměstnance správního orgánu, který vůči účastníkovi řízení nebo jeho zástupci vedl v minulosti jiné správní řízení, jehož opatření mohl tento vnímat negativně jako zásah do svých zájmů; z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně). Jelikož stěžovatelem uplatněný důvod podjatosti zaměstnanců odvolacího správního orgánu (spočívající v jejich rozhodování v jiných věcech) přímo ze zákona není důvodem k vyloučení zaměstnance odvolacího správního orgánu (§ 9 odst. 1, 2 správního řádu), nerozhodnutí o takové námitce podjatosti nezakládá takovou vadu řízení, jež by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.; § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) Jde tedy o způsob rozhodování o námitce, jež není přímo ze zákona námitkou podjatosti. Pokud se pak konkrétní jména zaměstnankyň krajského úřadu, resp. odboru územního a stavebního řízení tohoto krajského úřadu Ing. H. a J., které participovaly na vydání druhostupňového rozhodnutí, objevily poprvé až ve správní žalobě stěžovatele, nebylo již možno rozhodovat o „námitce podjatosti“ dodatečně. Mimoto je třeba přihlédnout i k tomu, že by po případném zrušení rozsudku městského soudu a následném zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 25. 4. 2003 bylo po více než 10 letech trvání správního řízení, resp. po více než 7 letech od vydání druhostupňového správního rozhodnutí (po předchozím odstranění vady spočívající v neuvedení konkrétních zaměstnanců vůči nimž je namítána podjatost) zcela formálně rozhodováno o námitce podjatosti z důvodu, pro který ze zákona nemůže být vyloučen žádný zaměstnanec odvolacího orgánu pro podjatost (vyloučit nelze zaměstnance správního orgánu, který vůči účastníkovi řízení nebo jeho zástupci vedl v minulosti jiné správní řízení, jehož opatření mohl tento vnímat negativně jako zásah do svých zájmů). Navíc ze spisového materiálu nelze ani jinak dovodit, že by zaměstnankyně odvolacího správního orgánu Ing. H. a J. byly věcně vyloučeny z projednávání a rozhodování dané věci. Je tomu tak proto, že není nijak doloženo úmyslné poškozování stěžovatele, který nebyl ve sporu po věcné stránce ani úspěšný. Důvodem podjatosti není ani subjektivní

pocit stěžovatele, pokud není objektivně doložen a není jím ani skutečnost, že stěžovatel nebyl věcně úspěšný.

Stěžovatel posléze v kasační stížnosti namítá, že pokud městský soud neprovedl jím navržené důkazy, tj. výslech svědků, provedení znaleckého posudku, čtení spisů státního zastupitelství a Policie České republiky, porušil tento správní soud rovněž články 36 a 38 Listiny základních práv a svobod.

Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývajícího z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že procesnímu právu účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé a zejména označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné, odpovídá i povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl (§ 157 odst. 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních principů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami, vyjádřenými v čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III ÚS 61/94, a ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 87/99).

Stěžovatel v průběhu řízení - po zrušení rozsudku městského soudu ze dne 24. 6. 2006, č. j. 6 Ca 156/2004 - 98, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 70/2006 - 195, - navrhl provedení důkazů výslechem svědků M., D., R., znaleckým posudkem z oboru geodézie za účelem vytýčení hranice mezi předmětnými pozemky, spisy Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře, Krajského státního zastupitelství v Praze, Policie České republiky - Okresního ředitelství v Kutné Hoře, sdělením Městského úřadu v Čáslavi adresované ombudsmanovi, spisy Okresního soudu pro Prahu - východ sp. zn. 11 C 272/2002 a sp. zn. 5 C 137/2007, a označil věc vedenou u Okresního soudu v Kutné Hoře sp. zn. 9 C 251/2006 (vše k prokázání tvrzení, že podal k výzvě stavebního úřadu žaloby v občanskoprávním řízení).

Městský soud při svém rozhodování vycházel v kasační stížností napadeném rozsudku ze spisů Okresního soudu pro Prahu - východ sp. zn. 11 C 272/2002 a sp. zn. 5 C 137/2007, i ze spisu Okresního soudu v Kutné Hoře sp. zn. 9 C 251/2006. O ostatních stěžovatelem navrhovaných důkazech pak rozhodl tak, že je neprovede, a to s ohledem na jejich neúčelnost a nadbytečnost ve vztahu k již učiněným skutkovým a právním závěrům.

Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud po formální stránce postupoval věcně správně, pokud o vyjmenovaných důkazech rozhodl tak, že je neprovede. Správnímu soudu by jistě slušelo podrobnější odůvodnění tohoto rozhodnutí, než konstatování neúčelnosti a nadbytečnosti navrhovaných důkazů ve vztahu k již učiněným skutkovým a právním závěrům. Nicméně, jeho závěr o neprovedení dalších důkazů je správný. Navrhovaní svědci by jen stěží mohli přinést něco nového k posouzení stavby kolny (neoprávněná stavba či nepovolená stavba), provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru geodézie je spíše doménou civilního nalézacího řízení než přezkumného řízení ve

správním soudnictví, nehledě na to, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 9 C 251/2006 je zpracováván revizní znalecký posudek k otázce určení hranic mezi předmětnými pozemky (žaloba však byla stěžovatelem podána s velkým časovým odstupem po uplynutí lhůty stanovené v rámci postupu podle § 137 stavebního zákona; pokud by se z rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře dalo dovodit, že se stavba kolny skutečně nachází na pozemku stěžovatele, měl by stěžovatel ostatně možnost domoci se svého práva postupem podle občanského zákoníku /neoprávněná stavba/, a nikoliv podle stavebního zákona /nepovolená stavba/). Spisy státního zastupitelství a Policie České republiky by také nepřinesly nic nového k podstatě věci a vypovídaly by o nedobrých mezilidských vztazích.

Závěrem kasační stížnosti zástupce stěžovatele na výslovnou žádost stěžovatele konstatuje, že „oba správní orgány realizují své postupy ve vazbě na důchodce B., který v roce 1970 působil u Okresního soudu Praha-východ, odkud byl vyhozen. Ke dni 24. 11. 2009 se prokázalo, že bývalý soudce Městského soudu v Praze pan Š. se podílí na represích vůči stěžovateli od 70 let minulého století ve vazbě na SNB, STB a nyní ve vazbě na původní struktury působící v Policii České republiky. Několik hodin po smrti matky stěžovatele byl součinný s místopředsedou Městského soudu v Praze Vejnarem, Policií České republiky a společností CET 21 s. r. o., a to na veřejném znevažování stěžovatele. Pan Š. byl za to odměněn postem asistenta Obvodního soudu pro Prahu 1 a s průkazkou oblézá soudy a poškozuje ho. Dne 24. 11. 2009 zřejmě spáchali pan Š. a jeho dcera trestný čin křivé výpovědi u Okresního soudu Praha - východ a jejich jednání je kryto Městským státním zastupitelství v Praze (viz přípis ze dne 21. 11. 2009, č. j. 3 KZN 597/09 - 18). Stěžovatel je přesvědčen, že na zásah pana Š. u Okresního soudu Praha - východ ve věci vedené pod sp. zn. 11 C 272/2002, mu bylo upřeno právo podle § 138 o. s. ř., kde byla zneužita jeho sociální situace a tatáž situace jeho matky. I tyto skutečnosti musí být a musely být v rámci řízení objasněny. Ve věci je dána podjatost Městského soudu v Praze jako celku s ohledem na skutečnost, že stěžovatel rozhodným způsobem vystupuje proti činnosti tohoto soudu, který jmenuje na post asistenta u Obvodního soudu pro Prahu 1 doslovně „senilního starce, 80–letého Š., za situace, kdy absolventi právnické fakulty nemohou najít uplatnění“.

Nejvyšší správní soud není inspekčním orgánem, který by prošetřoval opodstatněnost vznesených výhrad, jež přímo nesouvisí s věcí samou, a současně se vyjadřoval k těmto námitkám. Navíc jde o zcela nepřípadné invektivní námitky, které se týkají osobních vztahů stěžovatele a bývalého soudce Městského soudu v Praze.

Kasační soud již nemůže, s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti konečným způsobem, rozhodovat o vyloučení soudců Městského soudu v Praze, případně Krajského soudu v Praze, a o přikázání věci Krajskému soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti napadenému rozsudku městského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly v řízení o kasační stížnosti před soudem žádné náklady. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným advokátem Mgr. Janem Kutějem, který podle obsahu spisu dne 5. 1. 2010 z důvodu nemoci podal a jen částečně vypracoval kasační stížnost, a dne 3. 3. 2010 tuto kasační stížnost doplnil. Za tohoto stavu činí odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Jana Kutěje částku 4800 Kč (dva úkony právní služby po 2100 Kč za jeden dle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky /podání ve věci samé/, a dva režijní paušály po 300 Kč za jeden dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky). Jiné úkony právní služby nebyly doloženy. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku, protože v tomto případě u ustanoveného advokáta odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu